

ทดลองอ่าน
Jamsil
นางสาว
Jamsil
อันดับสอง
ทดลองอ่าน

นวนิยาย

Jamsai
ทดลองอ่าน

"นี่ นอนลงไปสิ" หญิงสาวพูดด้วยความโมโห

"เธอจะทำอะไร" ชายหนุ่มเลิกคิ้วถาม

"รวบหัวรวบหางไง"

แม้แต่คำตอบยังน่าขำ แทนที่ชายหนุ่มจะจัดการไล่หญิงสาวออกไป เขากลับเอนกายลงนอนรอให้เธอทำการ 'รวบหัวรวบหาง' อย่างที่เจ้าตัวว่า อาจจะเป็นเพราะถูกคุกคามมาหลายวันทำให้เขาคิดว่าตัวเองต้องแก้เผ็ดอีกฝ่ายบ้าง

"ดี ว่าง่ายๆ แบบนี้" หญิงสาวศึกษาด้วยตัวเองโดยการดูหนังมาเล็กน้อย เธอยื่นมือไปสัมผัสที่คอของเขาอย่างยั่วยวน แต่อีกฝ่ายกลับรู้สึกขบขันจึงนอนรอดูว่าเธอจะทำอะไรต่อไป

"เดี๋ยวละ หลับตาลงก่อน" อยู่ๆ เธอก็หยิบโทรศัพท์ขึ้นมาค้นหาวิธีการที่เธอนั่งอ่านอยู่เมื่อวันก่อน ตอนนี้อาจได้แค่ต้องนั่งคร่อมร่างของอีกฝ่ายเอาไว้ แต่นอกเหนือจากนั้น เธอ...

"แน่ใจหรือว่าทำเป็น" เขนถามด้วยเสียงดูถูก ตอนนี้เขามั่นใจร้อยเปอร์เซ็นต์เลยว่าภรรยาไม่เคยมีประสบการณ์อะไรพวกนี้เลย ใช่ว่า...เขาก็ไม่มีเหมือนกัน แต่ก็ไม่ได้ถึงขนาดที่ต้องหยิบโทรศัพท์ขึ้นมาค้นหากลางคันแบบนี่

นางสาวอันตัสอว

นวนิยาย เขียน

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2512-3

ภาพประกอบ sumire / Shutterstock.com
AN NGUYEN / Shutterstock.com

จัดพิมพ์โดย

Jamsai

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด
285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี
เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700
โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801
อีเมล editor@jamsai.com
เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด
108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์
ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130
โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3
เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 279 บาท

พินับ

กระดาษเคลือบสีเทา

ห่วงใยสายตาคุณ

www.greenread.com

คำนำ

การแข่งขันทำให้คนเรามีการพัฒนา ต่อให้ครั้งนี้แพ้แต่ถ้าเราไม่ย่อท้อ
ค้นหาจุดอ่อนแล้วแก้ไข เสริมจุดแข็งให้ดียิ่งขึ้นไป ชัยชนะก็ไม่ไกลเกินไขว่คว้ามา
ไม่มีใครหรอกที่จะเป็นผู้ชนะได้ตลอดกาล...ถึงจะรู้แบบนี้ แต่ความเป็นจริง
มันก็ทำให้ยากอยู่นะคะสถานะผู้แพ้นี้ ยิ่งเมื่อต้องพ่ายแพ้ให้กับคนเดิมๆ
อยู่นั้นแหละ มันท้อแท้ทั้งเชิงชะมัด

นี่คือความรู้สึกในใจของ 'กฤษรา' เค้าน่ะคะ แพ้ให้คนอื่นยังดีเสียกว่า
อย่างน้อยก็สามารถโกรธเกลียดอีกฝ่ายได้เต็มที่ แต่เธอดันต้องเป็นอันดับสอง
รองจากเพื่อนสนิทที่สุด (แถมเป็นเพื่อนเพียงคนเดียว) จะเกลียดก็เกลียดไม่ลง
แต่ถ้าแอบหมั่นไส้คงไม่เป็นไร ก็ไม่รู้ว่เพื่อนคนนี้จะรู้ตัวหรือเปล่าว่าเธอจะ
จ้องชิงตำแหน่งที่หนึ่งมาตลอด

และเป้าหมายซึ่งชัยครั้งล่าสุดก็คือ 'เซน' เจ้าของฉายาโรบอตบอยที่
เพื่อนๆ ตั้ง และเป็นคนที่คู่แข่งตลอดกาลของเธอตกหลุมรัก งานนี้นางสาว
อันดับสองจะทำแต่มโนแซงขึ้นเป็นทีหนึ่งได้หรือไม่ ตัวแปรก็อยู่ที่นายรูปหล่อ
จอมมีพระเอกของเรานั้นเอง

'นางสาวอันดับสอง' ผลงานลำดับที่สองของ 'ณวลัย' ภายใต้อบ้านแจ่มใส
หากคุณเคยยิ้มเอ็นดูไปกับ 'ดวงกัลยา' แล้วละก็ต้องไม่พลาดนิยายเรื่องนี้
เด็ดขาดค่ะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

ประวัตินักเขียน

'ณวลัย' เติบโตในย่านปริมณฑล ไม่เคยอยู่ในกรุงเทพฯ อย่างจริงจังมาก่อน เริ่มจับงานเขียนตั้งแต่อายุ 15 แต่ไม่เคยจบสักทีจนเมื่อสองสามปีมานี้ เต็มที่เป็นคนที่ไม่ค่อยชอบอ่านหนังสือเพราะเมื่อยมากจริงๆ แต่หากว่าเป็นนิยายหรือนิทานจะสามารถทนอ่านจนจบได้ จากนั้นก็อ่านทุกอย่างได้หมด เพราะความเคยชิน แต่นอกจากจะได้รับแรงบันดาลใจในการเขียนมาจากการอ่านแล้วยังได้มาจากการดูหนัง เล่นเกม เมื่อจับทุกอย่างมารวมกันได้แล้วก็ใส่ไอเดียของตัวเองลงไปให้แตกต่าง แต่สิ่งที่สำคัญที่สุดคือผู้เขียนต้องรู้สึกสนุกไปกับการเขียน เพราะเมื่อใดที่เรารู้สึกสนุก เชื่อว่าผู้อ่านก็จะรู้สึกสนุกไปด้วย (หรืออาจจะคิดไปเองก็ได้ ^_^)

หากอยากจะไปเฝ้าที่กับไรเตอร์ก็แวะไปเยี่ยมได้ที่

<https://www.facebook.com/mustberead101> นะจ๊ะ

ณวลัย

สำนักพิมพ์แจ่มใส ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยาย LOVE ได้ที่

www.facebook.com/lovebyjamsai

บทที่ 1

นางฟ้ากับดาราตัวประกอบ

กฤษราเกลียดเลขสองที่สุด เกลียดมากกว่าเลขทุกตัว ทุกครั้งที่เห็นเลขนี้มันทำให้เธออารมณ์ขึ้นทุกที เพราะว่ามันหมายถึงความพ่ายแพ้ บางคนอาจจะชื่นชมเธอว่าเป็นอันดับสองก็ดีแล้ว ยิ่งงี้ก็ดีกว่าที่สามสี่ห้า แบบนั้นก็อาจจะใช่ แต่ใครจะรู้ว่าเธอกับอันดับที่สองนี้มีความหลังอันเจ็บปวดร่วมกันมาทั้งชีวิต

เริ่มตั้งแต่รุ่นพ่อแม่ก็แล้วกัน

กฤษราเป็นลูกสาวคนเดียวของบ้าน มีพี่ชายหนึ่งคนคือกฤษณ โดยบิดากับมารดาตั้งชื่อเล่นของเธอกับพี่ชายไว้อย่างไฮโซว่า 'คริสซี่' กับ 'คริส' ทั้งที่ไม่ได้มีบรรพบุรุษฝ่ายไหนเป็นชาวตะวันตกมาก่อน ส่วนบิดากับมารดาของเธอคือเจษฎาและไพริน เจษฎาเป็นเจ้าของบ่อพลอยที่ใหญ่ที่สุดในภาคตะวันออกของประเทศ ส่วนไพรินเป็นนักออกแบบอัญมณีมืออาชีพ มีเพื่อนสนิทตั้งแต่สมัยเรียนมัธยมต้นคนหนึ่งชื่อ 'เพ็ญฟ้า' ซึ่งเป็นนักออกแบบอัญมณีมือหนึ่ง ต่อมาได้เจอกับทายาทเจ้าของธุรกิจอัญมณีชื่อดังคือ 'ปรีชญ์' หลังจากทั้งสองคนแต่งงานกันแล้วก็มีลูกสาวคนเดียวชื่อว่า 'ปลายฟ้า'

ก่อนที่มารดาของเธอจะตัดสินใจแต่งงานกับบิดาก็เคยทำงานที่เดียวกันกับเพียงฟ้ามาก่อนในตำแหน่งนักออกแบบอัญมณีเหมือนกัน แต่มารดาของเธอเป็นรองอีกฝ่ายมาตลอด กระทั่งเรื่องความรักก็ยังไม่สามารถเอาชนะได้ 'ไพรินหลงรักปรีชัญญ์' แต่เพราะเพื่อนสนิทกับผู้ชายที่แอบชอบรักกันจึงต้องตัดใจ แล้วไปแต่งงานกับเจษฎาเจ้าของบ่อพลอยหน้าตาชื้อบ้อคนหนึ่ง กระทั่งมีโซ่ทองคล้องใจคือกฤษณและกฤษรา

ว่ากันตามตรงแล้วไพรินนั้นมีคุณสมบัติและรูปสมบัติเพียบพร้อมไม่ได้ด้อยกว่าใครเลย เพียงแต่หากนำมาเปรียบเทียบกับดอกไม้งามที่น่าทะนุถนอมอย่างเพียงฟ้าแล้วผู้หญิงคนอื่นก็กลายเป็นดอกหญ้าข้างทางไปโดยปริยาย แต่ถึงอย่างนั้นทั้งสองคนก็ยังคบหากันเป็นเพื่อนสนิทเหมือนเดิมไม่เปลี่ยนแปลง เพราะอย่างไรแล้วการตัดสินใจแต่งงานกับเจษฎาก็ไม่ใช่เรื่องที่ผิดพลาดของไพริน ในเมื่อต่างคนก็ต่างมีความสุขกับชีวิตของตัวเอง จึงไม่มีใครโทษใครหรือแค้นใคร

จะมีก็แค่คนเดียวเท่านั้น

เธอเอง 'นางสาวกฤษรา พลอยโนบ่อ' ที่อิจฉา 'นางสาวปลายฟ้า วงศ์มณีสกุล' ตั้งแต่เกิด!

"คริสซี่เจ็บปากเธอจะ" เสียงใสๆ ของปลายฟ้าดังขึ้นทำให้กฤษราหลุดออกจากห้วงความคิดชั่วร้ายของตนเอง หญิงสาวแค้นยืมส่งให้ปลายฟ้าแล้วส่ายหน้าไปมา

"รู้สึกปวดท้องนิดหน่อยนะ แล้ววันนี้ปลายฟ้าไม่ไปไหนเหรอ" กฤษราถามเพื่อนกลับ ความเป็นไปของปลายฟ้ามักจะอยู่ในสายตาของเธอเสมอ ทั้งสองคนเรียนโรงเรียนเดียวกันมาตั้งแต่อนุบาล ตอนเด็กๆ เพียงฟ้ามักจะต้องบินไปต่างประเทศจึงนำปลายฟ้ามาฝากไว้กับไพริน เด็กทั้งสามคนจึงโตมาด้วยกัน กระทั่งกฤษณเข้ามหาวิทยาลัยก็ถูกส่งให้มาเรียนที่กรุงเทพฯ โดยมี 'ย่าพร้อม' มารดาของเจษฎารับอาสาขึ้นมาดูแลให้ จากนั้นไม่นาน

กฤษณากับปลายฟ้าก็ตามขึ้นมาเรียนที่กรุงเทพฯ ด้วย กลายเป็นว่าทั้งสองคนจะต้องอยู่โรงเรียนเดียวกันตลอด ดีหน่อยตรงที่ปลายฟ้ากลับไปอยู่บ้านของตัวเองแล้ว ทำให้กฤษณามีพื้นที่หายใจจากการที่ถูกเปรียบเทียบบ้าง

แต่ก็มีไม่เยอะหรอกนะ

"วันนี้ว่าง แต่พรุ่งนี้ต้องไปทานข้าวกับคุณพ่อคุณแม่ ปลายฟ้าลั่นอยู่ว่าจะได้รางวัลอะไรที่ทำคะแนนสอบเข้าได้เป็นอันดับหนึ่ง" รอยยิ้มของปลายฟ้าทำให้กฤษณาแอบเบ้าปากในใจ ก็สอบได้ที่หนึ่งมาตลอดชีวิตยังจะลุ้นของรางวัลอะไรอีก สิ่งที่มีมนุษย์ทุกคนฝันอยากจะมีปลายฟ้าก็มีหมดแล้ว เป็นเธอต่างหากที่ลั่นว่าชาติไหนจะทำคะแนนแซงปลายฟ้าได้ ยิ่งตอนนี้เรียนคนละสาขายิ่งเปรียบเทียบกันยาก ในเมื่อเรื่องเรียนเอาชนะไม่ได้ก็น่าจะมีเรื่องอื่นให้เอาชนะอีก ใช้นเวลานี้ค่อยๆ คิดไปดีกว่า

"ปลายอยากได้อะไรล่ะ"

"ปลายไม่อยากได้อะไรหรอก แค่อยากให้คุณพ่อคุณแม่อยู่บ้านบ้าง" ทั้งสายตาและวิธีการพูดของปลายฟ้าช่างน่ารักน่าชมไปหมด ผู้หญิงตัวเล็กๆ ผิวขาวบริสุทธิ์ นิสัยดี สวยทั้งหน้าตาทั้งกิริยามารยาทอย่างกับหลุดออกมาจากในวรรณคดี เทียบกับกฤษณาแล้วเธอเหมือนกับนางร้ายตัวประกอบไปในทันที

เหอะ! ไม่อยากได้อะไร ทำตัวเป็นนางเอกในละครเลยนะ

"ทำไมปลายไม่ไปเรียนต่อที่โน่นล่ะ น่าเพียงจะได้ไม่ต้องไปๆ มาๆ" กฤษณาแนะ มารดาของปลายฟ้าใช้เวลาส่วนใหญ่อยู่ต่างประเทศเพราะเพิ่งไปเปิดตลาดอัญมณีที่นั่น ส่วนบิดาถึงจะอยู่ที่นั่นแต่ก็ทำงานหนักทุกวัน จนแทบไม่ได้กลับบ้าน

"ไม่เอาหรอก ปลายคิดถึงคริสซี่กับน้ำโผ พี่คริสกับลุงเจษฎ์ด้วย" ปลายฟ้าทำเสียงหงุดหงิดเหมือนที่ชอบทำประจำ คนที่บ้านเธอมักจะมองปลายฟ้าด้วยสายตารักใคร่เอ็นดูทุกที แต่สำหรับเธอนะเธอ อាកารแบบนี้

เรียกได้อย่างเดียวว่า 'แอ็บ'

คนอะไรจะมาติดครอบครัวของคนอื่นมากกว่าครอบครัวของตัวเอง พยายามจะแย่งความเป็นที่หนึ่งไปจากเธอทุกเรื่องแบบนี้ บอกให้ไปอยู่กับแม่ตัวเองที่เมืองนอกก็ไม่ไป ไม่มีปลายฟ้าสักคนเธอคงเป็นที่หนึ่งได้ไม่ยาก

"คิดถึงก็โทรหาได้ ไม่เห็นเป็นไรเลย" หญิงสาวว่า

"ไม่เอาอะ ไม่อยากไป ไม่มีเพื่อน คริสซี่ก็รู้ว่าปลายสนิทกับคนยาก"

กฤษราแอบบ่นปาก ถ้าคนอย่างปลายฟ้าสนิทกับคนยากแล้วคนแบบเธอ คงจะเป็นพวกต่อต้านสังคม ชอบแยกตัวโดดเดี่ยวแน่ๆ ตั้งแต่เลิกจนโต เธอก็เห็นว่าแม้แต่คนอยากเข้าใกล้ปลายฟ้ากันทั้งนั้น ทั้งผู้ชาย ผู้หญิง หรือ เพศที่สาม คนสูงวัย เด็ก หรือแม้กระทั่งพวกสัตว์เลี้ยงยังชอบเข้าใกล้ ปลายฟ้าเลย

แม้แต่ยาพร้อมเองก็ชอบปลายฟ้ามากถึงขนาดอยากจะได้มาเป็นหลานสะใภ้ โชคยังดีที่พี่ชายของเธอมิหวัศคิดอยู่บ้างถึงได้บอกยาวว่าเห็นอีกฝ่ายเป็นเหมือนน้องสาวคนหนึ่ง ถ้าปลายฟ้าต้องมาเป็นพี่สะใภ้ของเธอจริงๆ ชาตินี้ทั้งชาติเธอคงต้องติดกับคำว่าอันดับสองอย่างนี้ไปตลอด

"เออ จะว่าไปแล้วปลายมีข่าวดีที่ยังไม่ได้บอกคริสซี่" ใบหน้าสวย อมยิ้มเล็กน้อยก่อนจะยื่นเอกสารบางอย่างให้กับกฤษรา หญิงสาวรับมาดู สักพักก็หน้าซีด

"ย้ายสาขา?"

"ใช่จ้ะ ปลายรู้สึกเสียใจมากที่คริสซี่ชอบเข้าสาขาศึกษาเกี่ยวกับปลายไม่ได้ ปลายเลยทำเรื่องขอย้าย เราจะได้เรียนด้วยกันอีกแล้วนะ" หน้าตาดีอกดีใจของปลายฟ้าทำให้กฤษราอยากจะกระซอกแม่ที่มาตบให้หายแค้น เธออุตส่าห์แอบเลือกสาขาวิทยาศาสตร์สิ่งแวดล้อมเพราะคิดว่าย้งไปปลายฟ้า ก็คงไม่มีทางตามมา เธอจำได้ว่าเพื่อนสาวที่น่ารำคาญของเธอบอกเสมอว่าตัวเองอยากเป็นนักออกแบบอัญมณีเหมือนมารดา

แล้วจะตามมาทำ...เพื่อ?

"ปลาย คริสชี่ปวดท้อง อยากเข้าห้องน้ำหน่อย เตี่ยวมาละ" กฤษราว่า ก่อนจะรีบเดินออกไปทันที เอกสารของปลายฟ้าอยู่ในมือเธอ ของอันตรายแบบนี้ต้องกำจัด หลังจากตัดบทเดินออกมายังไม่ทันถึงห้องน้ำหญิงสาวก็ทนไม่ไหวรีบฉีกกระดาศนั้นแล้วโยนทิ้งถังขยะ

"คิดจะเป็นปลิงเกาะฉันไปตลอดชีวิตหรือไง อยู่ที่นี่ของหล่อนนั่นแหละดีแล้ว ถังขยะ อ่าๆๆ" ร่างบางยีนหัวเราะอยู่คนเดียวอย่างสะใจก่อนจะหันไปเห็นผู้ชายหน้าตาดีคนหนึ่งในชุดนักศึกษากำลังยืนมองเธอด้วยสายตาเรียบนิ่ง

ความอายทำให้เธอตัวชาไปหมด นีมันวันอะไรกันเนี่ย หลังจากรู้สึกว่าจะไม่สามารถทนอยู่ในสถานการณ์แบบนี้ได้ หญิงสาวก็โทรไปบอกปลายฟ้าว่าอาการปวดท้องของเธอยังไม่ดีขึ้นจึงขอกลับบ้านก่อนโดยไม่เปิดโอกาสให้อีกฝ่ายถามถึงเอกสารที่เธอหน้าด้านฉีกติดมือมาด้วย

ไม่มีเอกสารก็ไม่สามารถย้ายสาขาได้ อยู่ในโลกเจ้าหญิงของหล่อนไปเถอะยะยายปลายฟ้า ไม่ต้องตามมาอยู่ในโลกแห่งความเป็นจริง

ไม่รู้ว่าจะอะไรที่ทำให้เซนรู้สึกติดใจกับภาพที่เห็นเมื่อสักครู่เป็นอย่างมาก เขาถึงขนาดเดินไปดูว่าเศษกระดาศที่ผู้หญิงทำทางสติไม่ติดนั้นฉีกทิ้งคืออะไร ต้องเป็นคนแบบไหนกันถึงฉีกกระดาศแล้วโยนลงในตะกร้าเก็บลูกบาสเกตบอลเพราะคิดว่าเป็นถังขยะ ชายหนุ่มลั่นเลิใจอยู่ชั่วครู่ก่อนหยิบเศษกระดาศนั้นมาดู แล้วก็พบว่ามันเป็นเอกสารคำร้องขอย้ายสาขาที่ได้รับการเซ็นชื่ออนุมัติแล้ว ดูท่าจะเป็นของสำคัญแบบนี้ทำไมถึงเอามาทิ้งได้

'ปลายฟ้า วงศ์มณีสกุล' ชื่อเจ้าของเอกสารที่จะยื่นคำร้องขอย้ายสาขาจากสาขาการออกแบบอัญมณีไปยังสาขาวิทยาศาสตร์สิ่งแวดล้อม

ใบหน้าหล่อเหลาหมดคิ้ว

เกี่ยวกันตรงไหนเนี่ย...

"เซน ไหนตะกร้าวะ" เสียงเรียกจากด้านหลังดังขึ้น เซนหันกลับไปมองก็เห็นเพื่อนสามคนกำลังเดินมาทางนี้

"อยู่นี่" ชายหนุ่มชูตะกร้าให้เพื่อนดู

"มาเอาตะกร้าแค่นี้มาเป็นชาติ นึกว่าคุณชายเซนโดนผู้หญิงหัวไปแล้วเสียอีก" ทั้งสามคนและเซนเป็นเพื่อนสนิทกันมาตั้งแต่มัธยม คนแรกเป็นหนุ่มหน้าโหดหัวโจกของกลุ่ม คอยรวมทุกคนเอาไว้ด้วยกันเสมอ ชื่อว่า 'ธันวา' คนที่สองเป็นหนุ่มหน้าสวยเข้ากับคนได้ทุกประเภทโดยเฉพาะผู้หญิง ชื่อว่า 'นิกกี้' ส่วนคนสุดท้ายเป็นคนที่มีสติที่สุด คอยแก้ปัญหาให้ทุกคนและมีความรับผิดชอบที่สุด ชื่อว่า 'ธนดล'

"ไม่มีหรอกเรื่องแบบนั้น" เซนว่าพลางส่ายหน้า หากเป็นเมื่อก่อนเขาคงไม่เข้าใจมุกตลกของธันวา แต่อยู่ด้วยกันมานานทำให้เข้าใจว่าเรื่องเพ้อเจ้อแบบนี้เป็นเรื่องปกติที่ทุกคนจะสามารถแซวกันได้

"ชื่อได้น่ารักแบบนี้ เมื่อไหร่บอตอบอยของพวกเราจะมีแฟนสักที" คราวนี้นิกกี้เป็นคนพูดบ้าง หากเป็นประสบการณ์เรื่องผู้หญิง ในกลุ่มนี้นิกกี้คงจะเป็นคนที่ผ่านการมีความรักมาอย่างโชกโชนที่สุด เขาเคยทำสถิติคบผู้หญิงทีเดียวก่อนโดยไม่โดนแต่ละคนจับได้เป็นเวลาสองเดือน จากนั้นก็ยุ่งเหยิงและทะเลาะจนลำดับเหตุการณ์ไม่ถูก รู้แต่ว่าผลสุดท้ายเขาก็ถูกผู้หญิงทุกคนหนีไปเจอกันทั้งหมดแล้วก็ผลัดกันตบนิกกี้จนละที หลังจากนั้นเป็นต้นมาเสือหนุ่มก็หันมาคบทีละคนอย่างประมาดตน

ผัวะ!

นิกกี้ถลันไปข้างหน้าพร้อมๆ กับความเจ็บหนึบบนศีรษะ พอหันกลับไปมองก็พบว่า เป็นมือของธันวานั้นเอง

"อะไรวะ!"

"ไอ้โง่ เซนมีแฟนแล้วกลุ่มเราก็ดาวนั้ดวะ ทุกวันนี้ที่สาวๆ กรีดตอนเราเล่นบาส กินข้าว ไปเที่ยว ขนาดนั่งหายใจยังมีคนแอบถ่ายรูป คิดว่าเป็นเพราะอะไร"

"ก็ไอ้เซนไง"

"เออ เพราะฉะนั้นไม่ต้องให้มันมีแฟนหรอก อยู่เป็นอาหารตาให้สาวๆ ต่อไป พวกเราจะได้ฟังไปบุญด้วย" ธันวาพูดด้วยน้ำเสียงปลื้มอกปลื้มใจราวกับตัวเองเป็นคนเลี้ยงเพื่อนคนนั้นมาให้ดูดีและเพียบพร้อมขนาดนี้

เซนไม่ใช่แค่หน้าตาดี แต่ยังเรียนเก่ง เล่นกีฬาเก่ง ไหนจะฐานะทางบ้านที่แม้จะไม่ใช่มหาเศรษฐีแต่ก็เป็นที่น่าหน้าถือตาไม่น้อย บิดาของเซนเป็นผู้พิพากษา ส่วนมารดาเป็นอธิการบดีของมหาวิทยาลัยที่พวกเขาเรียนอยู่นั่นเอง

"สาวๆ ก็มองเซนปะวะ ไม่ใช่พวกแก" ธนดลแย้งขึ้นหลังจากเงิบมานาน ไม่รู้ว่าทนคบสองคนนี้ได้ยังไงตั้งหลายปี วุ่นวายแต่กับเรื่องไร้สาระกับเรื่องผู้หญิง

"เฮ้ย อย่าเหมารวม ฉันหน้าดีเป็นที่สองรองจากมันนะ" นิกก็ชี้ไปทางเซน

"อ้าวไอ้นิกก็ ทำไม หน้าฉันมันไม่ดีตรงไหน" ระหว่างที่ธันวากับนิกก็กำลังทะเลาะกันเซนก็สายหน้าแล้วเดินถือตะกร้าออกไป เศษกระดาษยังอยู่ในมือของเขา ถ้าเอาไปต่อกันก็น่าจะพออ่านได้อยู่ เขาคิดว่าจะเอากาวติดสักหน่อยแล้วเอาไปให้ฝ่ายธุรการเอาไปคืนเจ้าของจะดีกว่า

"อ้าว ไอ้เซนเดินไปแล้ว" ธันวาร้องก่อนจะวิ่งตามเพื่อนไป ชายหนุ่มทั้งสองยืนอยู่ด้วยกันแล้วย่อมเป็นเป้าสายตาเนื่องจากออร่าความดูดีโดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่ออยู่กับเซน

ปลายฟ้าเครียดมากเมื่อพบว่าเอกสารคำร้องขอเปลี่ยนสาขานั้น

หายไป เมื่อกลับมาถึงบ้านเธอจึงโทรปรึกษาเรื่องนี้กับเพ็ญฟ้า แต่ก็ได้คำตอบที่ไม่ค่อยจะดีเท่าไรนัก

"แม้ว่าปลายติดคริสซี่มากไป เรื่องเรียนของเราควรเลือกที่เราชอบถึงจะถูก" สำหรับเพ็ญฟ้าแล้วงานออกแบบภูมิสถาปัตย์ชีวิตของเธอ เค้าว่าคงเป็นชีวิตของปลายฟ้าด้วย โดยเฉพาะเธอมีปลายฟ้าเป็นลูกสาวเพียงคนเดียว

"เรื่องออกแบบปลายฝึกเองได้นี้คะแม่ แต่คริสซี่มีคนเดียว หาที่ไหนไม่ได้แล้วนะคะ" ปลายฟ้าทำเสียงอ่อน เธอเคยทำแบบนี้ตอนที่ขอมารดา ย้ายไปเรียนกับภุชรา แม้ว่าจะบ่นนิดหน่อย แต่พอเธอทำเสียงอ่อน เสียงหวานในที่สุดอีกฝ่ายก็ยอม

"ก็เรียนมหาวิทยาลัยเดียวกันอยู่แล้วนี่ คิดถึงคริสซี่ปลายก็ไปหาได้อันที่จริงแม่ไม่ยากให้ปลายย้ายตั้งแต่แรก ในเมื่อเอกสารหายไปแล้วก็ไม่ต้องย้ายแล้ว เชื่อแม่นะ" เพ็ญฟ้าว่า เธอไม่ค่อยมีเวลาคู่กับปลายฟ้ามาก ดังนั้นปลายฟ้ายังไม่ทันตอบอะไรเธอก็ขอตัวไปประชุมต่อ

หญิงสาวค่อยๆ วางโทรศัพท์มือถือลงบนเตียงแล้วเอนกายลงนอน มองเพดานเหมือนที่ทำบ่อยๆ เวลาที่อยู่คนเดียว ห้องนอนที่แสนใหญ่โต บ้านหลังใหญ่ที่กว้างขวางจนแทบเดินไม่ทั่ว แต่คนที่อยู่ในนี้มีเธอคนเดียว

"เปื้อน" ปลายฟ้าพึมพำออกมา

นัดทานข้าววันพรุ่งนี้ แต่จนป่านนี้มารดาของเธอยังประชุมอยู่เลย ดูท่าว่าพรุ่งนี้ก็จะจะมีแค่เธอคนเดียวที่นั่งอยู่ในร้านอาหารหรู อ่านการ์ตูนเสริมปัญญาของบิตามารดา ได้ของขวัญแพงๆ จากนั้นก็เหมือนเดิม กลับมานอนที่บ้านร้างหลังนี้คนเดียว

ปลายฟ้ากลับไปตั้งแต่เมื่อไหร่ก็ไม่รู้ ตื่นขึ้นมาอีกทีก็เป็นเวลาเกือบเที่ยงแล้ว ที่จริงวันนี้เธอมีเรียน แต่พอมารดาบอกว่าจะไปทานข้าวด้วยกัน เธอจึงบอกว่าไม่มี สุดท้ายเธอก็เห็นแค่ข้อความจากผู้ปกครองทั้งสองว่า

ต่างติดงานและไม่สามารถไปทานข้าวด้วยได้แล้ว
เป็นแบบนี้จนชินแล้ว

Kris : ก๊อ ก๊

ข้อความหนึ่งแจ้งเตือนมา เมื่อปลายฟ้าดูก็เห็นว่าเป็นแชตกลุ่มสามคน
ของเธอ กฤษณ แล้วก็กฤษรา หญิงสาวรีบพิมพ์ข้อความตอบกลับทันที
แต่ก็มีคนเร็วกว่าเธอ

Krissy : ก๊อ บ้า ไรฟ คริส จะพูดอะไรก็พูด

จากนั้นกฤษณก็ถ่ายรูปกระเป๋าสองใบมาให้ดู เป็นกระเป๋าแบรนด์เนม
ที่เหมือนกันแต่คนละสี มีสีขาวใบหนึ่งและสีแดงใบหนึ่ง

Kris : ซื้อกระเป๋ามาสองใบ ให้คนละใบ

Krissy : เอาสีขาว

Kris : สีขาวของปลาย

Krissy : แล้วมาถามทำไมเนี่ย

Kris : อ่านดิจ ไม่ได้อ่าน บอกว่าซื้อให้คนละใบ You know?

เมื่ออ่านแล้วปลายฟ้าก็เฟลออกหัวเราะออกมาอย่างมีความสุข หาก
ไม่มีกฤษราและครอบครัวอยู่เธอจะเป็นยังไง ตั้งแต่จำความได้ ถ้าจะ
พูดถึงเรื่องความสุขเธอก็นึกได้แต่ตอนที่อยู่บ้านของไพรินที่ต่างจังหวัด
เท่านั้น

อย่างน้อยเธอก็ยังมีครอบครัวนี้เป็นครอบครัว ไม่เห็นเป็นไรเลย

PlaiPlai : ขอบคุณมากค่ะ

ปลายฟ้าพิมพ์ตอบไปก่อนจะเตรียมแต่งตัวออกไปเรียนหนังสือ วันนี้เธอบอกกับภุชราเอาไว้ว่าต้องไปทานข้าวกับที่บ้าน เพราะฉะนั้น เธอเลยออกไปทานข้าวเย็นที่บ้านของเพื่อนไม่ได้ หากไปทุกคนก็จะรู้ว่า เธอถูกทิ้ง เธอไม่อยากให้ใครเห็นว่าเธอน่าสงสาร การเป็นคนน่าอิจฉาก็ ย่อมดีกว่าเป็นคนน่าสงสารไม่ใช่หรือ

หญิงสาวขับรถหรูที่บิดามารดาซื้อให้เป็นของขวัญวันเกิดปีที่แล้วมา ที่มหาวิทยาลัยท่ามกลางสายตาอิจฉาตร้อนของคนอื่น ปลายฟ้ารู้สึกดี อย่างประหลาด เธอชอบเวลามีคนมองมาที่เธอด้วยสายตาอิจฉา สายตา แบบเดียวกับที่ภุชรามอง

"แกดูคนนั้นดิ สวยเนอะ เป็นลูกคุณหนูด้วยนะ สงสัยจะได้เป็น ดาวมหาวิทยาลัยปีนี้แน่เลย" เสียงซุบซิบนั้นไม่ได้ดังมาก แต่ก็พอที่จะทำให้ คนฟังได้ยิน ปลายฟ้าทำหน้านิ่งแล้วเลือกที่จะนั่งลงบนโต๊ะคนเดียว แต่ ไม่นานนักก็มีคนเข้ามาทำลายความสงบ

"ปลายมาด้วยเหรอ นึกว่าไม่มา เห็นบอกว่ามีธุระไม่ใช่เหรอ" เพื่อน ผู้หญิงสาขาเดียวกับเธอพูดขึ้นพร้อมหย่อนกายลงนั่งตรงข้าม ปลายฟ้า ส่งยิ้มให้ก่อนจะตอบ

"พอดีนัดคริสซี่เอาไว้แต่โดนเทนะ"

"คริสซี่? อ้อ ผู้หญิงที่ใส่กระโปรงสั้นๆ ที่ชอบอยู่กับปลายนะเนะ"

"คริสซี่เป็นเพื่อนสนิทปลายนะ" ปลายฟ้าว่า

"แปลกดีนะ เหมือนคนละโลกส์ไต้ล้เลย ทำไมสนิทกันได้ ปลายออกจะ เรียบร้อย" ในสายตาของคนอื่นภุชราเหมือนพวกที่บ้าแบรนด์เนม แต่งตัว จัด สายตาก็ดูไม่เป็นมิตรกับใคร ถึงจะหน้าตาดีแต่ก็ดูหยิ่งจนไม่มีใครกล้า เข้าไปคุยด้วย ต่างจากปลายฟ้าที่ดูยังงี้ก็เป็นมิตรน่าคบหากว่า

"อะไรกัน ปลายไม่ได้เรียบบร้อยขนาดนั้นสักหน่อย"

"จั้นถามหน้อย ปลายเคยเที่ยวกลางคืนไหม เคยกินเหล้าไหม เคยพูดคำหยาบกับเพื่อนไหม"

ปลายฟ้าส่ายหน้า

"นั่นแหละเรียบบร้อย เป็นแบบนี้ก็ดีแล้ว" ยังไงคนสวยที่เรียบบร้อยและดูอ่อนตัวก็ดีกว่าคนสวยที่มองคนไม่ต่ำกว่าระดับสายตาดูอยู่แล้ว

ปลายฟ้าไม่รู้จะพูดอะไรต่อจึงได้แต่เปลี่ยนเรื่องคุย ระหว่างรอเวลาเรียนเธอก็เอาสมุดที่จดย่อของคาบเรียนก่อนหน้านั้นให้เพื่อน จากนั้นไม่นานก็มีเพื่อนคนอื่นมานั่งลอกสมุดของเธอเต็มไปหมด จนกระทั่งมีผู้ชายคนหนึ่งเดินมาหยุดที่โต๊ะของเธอ

ผู้ชายคนนั้นสวมชุดทีมบาสของมหาวิทยาลัย ที่หลังสะพายกระเป๋าเป้สีดำกับนาฬิกาการacaแพงที่ข้อมือ ใบหน้าหล่อเหลาหมดจดเหมือนคนที่ดูแลตัวเองเป็นอย่างดี แม้จะมีเหงื่ออยู่เต็มตัวก็ไม่ได้ทำให้อีกฝ่ายดูหมองลงไปเลย

"เอ่อ..." ปลายฟ้ากำลังคิดคำถาม

"เธอชื่อปลายฟ้า วงศ์มณีสกุลหรือเปล่า" เขาถามเสียงเรียบ

ปลายฟ้าพยักหน้า ขณะที่เพื่อนคนอื่นก็กำลังอึ้งเหมือนกัน ผู้ชายคนนั้นไม่ใช่หนุ่มหล่อว้าวตายนวลคนดังลูกชายของอธิการบดีหรือไงนะ

"ฉันเจอแล้วเอาไปให้ฝ่ายธุรการ แต่เขาบอกว่าให้เอามาคืนเธอเองจะดีกว่า พอถามคนแถวนี้แล้วเขาก็บอกว่าเธอนั่งอยู่ที่นี่ ฉันเลยเอามาคืน" เสียงแบบโมนีโตนของเขาทำให้คนฟังเดาอารมณ์ไม่ถูก ช่างห้วนแล้วก็ดิบจนไม่รู้ว่าจะแสดงปฏิกิริยาอย่างไรดี

"แล้วก็ระวังตัวด้วยนะ อาจจะมีคนคิดไม่ดีกับเธอ"

บทที่ 2

นางฟ้ากับเทวดา

ข่าวซุบซิบเรื่องของปลายฟ้ากับเซนต์ไปทั่วมหาวิทยาลัยในเวลาไม่นาน ต่างคนต่างพูดกันไปว่าหนุ่มหล่อขวัญใจสาว ๆ ทั้งมหาวิทยาลัยกำลังตามจีบสาวสวยไฮโซอย่างปลายฟ้า ขนาดเว็บไซต์ของมหาวิทยาลัยยังมีคนตัดต่อรูปของทั้งสองคนเอามาคู่กันต่าง ๆ นานา พวกผู้หญิงตอนแรกก็พากันไถ่ถาม แต่พอเห็นตัวจริงของหญิงสาวที่เป็นข่าวแล้วก็ต่างพากันยกธงขาว

สวยขนาดนี้ก็ไม่แปลกหรอกที่เซนต์จะชอบ

แม้แต่แก๊งเพื่อนของเซนต์ก็ยังเกาะติดสถานการณ์ดังกล่าวเป็นระยะๆ โดยคนที่เป็นอย่างไม่ได้สนใจเรื่องที่เกิดขึ้นเลย มีหน้าซำยังนั่งต่อเลโก้ อย่างสบายใจ

"โรบอตบอย ไปรู้จักคุณหนูปลายฟ้าได้ยังไง" ธันวาทามขึ้น

"ปลายฟ้า วงศ์มณีสกุลนะเหรอ"

"โหย มาทั้งชื่อ-นามสกุล สงสัยจะมีโอกาส"

"ไอ้ธัน เซนต์มันก็จำชื่อนามสกุลของคนที่เคยเรียนห้องเดียวกับเราได้แทบทุกคน พิเศษตรงไหนวะ" นิกก็เถียง จากนั้นทั้งสามคนที่กำลัง

ยื่นสอปปากคำเซนอยู่ก็พยักหน้าพร้อมกัน ไซ้แล้ว เซนความจำดีเลิศ เหมือนมีพื้นที่ที่เธอไปต่ออยู่ในสมอง

"งั้นถามตรงๆ แกชอบเขาหรือ คุณหนูปลายฟ้าล่ะ" ธันวาทถามขึ้นอีก
"เปล่า"

"โอเค งั้นจบ" ธนดลสรุป ถ้าเซนบอกว่าไม่ก็คือไม่ เพื่อนของเขาคนนี้ มักจะพูดความจริงเสมอ และความจริงนั้นก็ตรงกับความรู้สึกตลอด

"แล้วไปทำอីท่าไหนถึงลืกันทั่วแบบนี้" สิ่งที่ธนดลสงสัยคือเรื่องนี้ ต่างหาก ปกติเซนแทบจะไม่คุยกับผู้หญิงเลยด้วยซ้ำ พวกผู้หญิงที่เข้ามาหา ก็มักจะเข้ามาไม่ถึงตัวเพราะเซนอยู่กับเพื่อนตลอด หรือหากอยู่คนเดียว ก็เป็นสถานที่เงียบๆ ที่ไม่ค่อยมีคน ดังนั้นหากเกิดภาพที่เพื่อนของเขา คุยกับผู้หญิงก็เป็นภาพที่หาดูได้ยากมาก

เซนเล่าเรื่องสั้นๆ ที่เจามาให้เพื่อนฟัง ตัวเขาเองไม่เห็นว่าจะมีอะไร แปลก ก็เลยไม่เข้าใจเหมือนกันว่าทำไมคนอื่นถึงต้องสนใจขนาดนี้ด้วย

"โด้ว ไม่มีอะไรเลยนี่หว่า"

"นี่จะเลิกถามกันได้แล้วไซ้ไหม ไม่มีสมาธิเลย" เซนว่า

"เออๆ ไม่ถามแล้ว ไม่สนุกเลย ไปเหอะนิกก็ ไปหลี่สาวกัน"

ไม่นานเรื่องก็เงียบไปเหมือนไม่เคยมีอะไรเกิดขึ้นจนถึงช่วงที่ต้อง แข่งขันดาวเดือนของมหาวิทยาลัย เซนถูกหลอกเกมบังคับให้เป็นตัวแทน คณะไปแข่ง เจ้าตัวคิดง่ายๆ ว่าแกลังทำอะไรห่วยๆ ไปจะได้ไม่ชนะ ดังนั้น เขาจึงโชว์ความสามารถพิเศษคือการจัดดอกไม้โดยเอาหญ้าชนิดต่างๆ มาปักๆ ลงไปในแจกันอย่างไม่มีศาสตร์หรือศิลป์อะไรทั้งนั้น

ผลสรุปออกมาว่าเขาชนะ!

กรรมการพากันชมว่า "คุณเป็นคนที่มีความคิดสร้างสรรค์มาก หญ้าพวกนี้ปกติทุกคนจะมองข้าม แต่คุณให้คุณค่ากับมัน คุณสมควรเป็น ตัวแทนของมหาวิทยาลัยแห่งนี้"

ชายหนุ่มทำอะไรไม่ได้นอกจากถอนหายใจ จากนั้นก็ถูกเพื่อนลากไปดูการแข่งขันของทางฝ่ายหญิงบ้าง ขณะที่ทุกคนกำลังรอดูอยู่อย่างใจจดใจจ่อ เขาก็ปลีกตัวออกมาเพราะอยากเข้าห้องน้ำ หลังจากเสร็จธุระระหว่างเดินกลับก็ได้ยินเสียงของผู้หญิงสองคนคุยกัน

"คริสชีว่าปลายใส่ชุดไหนดี"

"ชุดสีรุ้งเลยปลาย สวยมากๆ" เสียงของผู้หญิงอีกคนตอบ ฟังดูก็รู้แล้วว่าไม่จริงใจสักนิด แต่เรื่องนี้ไม่ได้เกี่ยวอะไรกับเขา ชายหนุ่มตัดสินใจเดินเลี้ยวไปทางอื่น ไม่อยากให้พวกเธอคิดว่าเขาแอบฟัง แต่ระหว่างที่จะเลี้ยวแยกไปอีกทางหางตาก็เห็นเจ้าของเสียงนั้นเข้า

ผู้หญิงที่พูดคนเดียวคนนั้นกับปลายฟ้า วงศ์มณีสกุล...

เป็นเพื่อนกันอย่างน้อยนั้นเธอ

ปลายฟ้าเดินกลับเข้าไปในห้องแต่งตัว ขณะที่กฤษฎาหันมาเจอกับชายหนุ่มที่เธอรู้จักคุ้นหน้าคุ้นตามากๆ จะว่าเขาเข้ามาขายตัวในมหาวิทยาลัยก็หน้าตาดีเกินไปอีก พักหลังนี้มีแต่คนขายตัวที่กล้าเข้ามาพูดกับเธอ

"เอ่อ มาหาใคร"

"ไม่ได้มาหาใคร เดินผ่านมาเฉยๆ" ถึงแม้ว่าคำตอบของเธอก็จะเป็นคำตอบที่แสนจะธรรมดา แต่สำหรับคนฟังอย่างกฤษฎาที่นั่นอดที่จะรู้สึกโมโหไม่ได้

"งั้นก็เดินผ่านไปเฉยๆ นะ ระวังเท้าคนอื่นด้วย" หญิงสาวว่าก่อนจะเลิกสนใจคนตรงหน้า แต่ในขณะที่ชายหนุ่มกำลังเดินผ่านไปก็มีผู้หญิงสองคนเดินสวนมาก่อนจะส่งเสียงดังหนวกหู

"เฮ้ย นั่นเซนนี เซน พี่ขอถ่ายรูปด้วยหน่อยนะ หล่อมากเลยนะวันนี้" เสียงนำรำคาญนั้นดังอยู่ไม่นานก็หายไปพร้อมกับร่างสูงที่คงจะไปหาที่ถ่ายรูปกับแฟนคลับ กฤษฎาเบ้าปาก เธอไม่ชอบเลยเวลาที่เห็นผู้หญิงส่งเสียงกรีดกรีด นำรำคาญจะตายซัก ผู้ชายนั้นก็...งั้นๆ แหละ

แต่เดี๋ยวนะ เขาชื่อเซนหรือ

ข่าวของปลายฟ้าก่อนหน้านี้ไม่ใช่กับหนุ่มฮอตอันดับหนึ่งของมหาวิทยาลัยที่ชื่อเซนหรือ เหรอ ถ้าเป็นชาวลิโอเนีย เธออาจจะปล่อยไป แต่หลังจากพิจารณาอาการของปลายฟ้าแล้วมีความเป็นไปได้สูงว่าเพื่อนของเธอจะสนใจเขา

ยังงั้นะเหรอ

ทุกครั้งที่เพื่อนที่เรียนกับปลายฟ้าพูดเรื่องนี้ขึ้นมาเจ้าตัวจะปฏิเสธ แต่ก็แอบทำเอียงอาย และปลายฟ้าก็ดูไม่รำคาญใจเลยเวลาที่มีคนพูดเรื่องนี้บ่อยๆ ผิดกับตอนเรียนมัธยม เวลามีคนพูดเรื่องปลายฟ้ากับผู้ชาย เจ้าตัวก็จะแสดงอาการไม่อยากตอบออกมา

แต่นี่ปฏิเสธเรื่อยๆ ด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน ชักมีมูลซะ

เอาเป็นว่าต้องสืบให้ชัดเจนก่อน เพราะที่ผ่านมาเธอไม่เคยเห็นปลายฟ้าสนใจเรื่องความรัก ดังนั้นเธอเองก็เลยไม่ได้สนใจเช่นกัน เรื่องอื่นสู้ไม่ได้แต่อย่างน้อยเรื่องนี้เธอเชื่อว่าต้องเอาชนะปลายฟ้าได้แน่ พอคิดได้แบบนี้ก็รู้สึกหิวหิวระแคะเสียงดังออกมาอย่างลึมตัว

"คริสชีเป็นอะไรนะ ยังไม่แต่งตัวเหรอ" เพื่อนคนหนึ่งในสาขาของเธอถามขึ้น วันนี้ก็ถูกรากังวลแข่งขันเป็นตัวแทนของสาขาเหมือนกัน และก็ต้องมาเจอกับปลายฟ้าตอนแข่งขันรวมอีกเหมือนเดิม อย่างน้อยชุดสีรุ้งนั้นน่าจะช่วยให้ปลายฟ้าสว่น้อยลงมาน้อยเพื่อที่เธอจะได้มีโอกาสชนะโดยการแสดงความสามารถพิเศษของกฤษราเป็นการโชว์เด่นบัลเลต์ที่แสนจะไฮโซ ในขณะที่ปลายฟ้ามาโชว์ทำขนมไทยโบราณ ชัยชนะก็เห็นๆ กันอยู่

"ผู้ชนะตำแหน่งดาวมหาวิทยาลัยในปีนี้อคือ...นางสาวปลายฟ้า วงศ์มณีสกุล"

สิ้นเสียงประกาศกฤษฎากรักกันชั่วคราวไปที่ผู้หญิงใส่ชุดสีรุ้ง ยอมรับนิดหน่อย ก็ได้ว่าปลายฟ้าใส่ชุดนี้แล้วไม่ได้น่าเกลียดอย่างที่คิด แต่แค่ทำขมไทย มั่นนำพิสมัยตรงไหนกัน

"ว่าแล้วว่าคุณหนูปลายต้องชนะ" ธันวาพูดขึ้น ชายหนุ่มอีกสองคนที่นั่งอยู่ข้างๆ กอดอกทำเดียวกันก่อนจะพยักหน้าเห็นด้วยอย่างพร้อมเพรียง ส่วนคนที่นั่งริมสุดอย่างเซนก็มองชัยชนะของปลายฟ้าอย่างครุ่นคิด ยิ่งมองหญิงสาวที่ได้อันดับสองที่มีสีหน้าเหมือนกลืนดินเข้าไปก็รู้สึกว้าขัตุห้ขัดตาแปลกๆ

แต่มันไม่เกี่ยวอะไรกับเขานี้หา คิดไปก็เปล่าประโยชน์

ตอนนั้นอาจจะจริงที่เซนคิดอย่างนั้น แต่หลังจากนั้นไม่นานเรื่องที่ไม่เกี่ยวข้องกับตัวเขาเรื่องนี้ก็วกกลับมาวุ่นวายกับเขาจนได้ เพราะเรื่องกิจกรรมดาวเดือนของมหาวิทยาลัยทำให้เขากับปลายฟ้าต้องมาเจอกันบ่อยๆ และถ่ายรูปทำกิจกรรม แล้วข่าวลือเดิมก็กลับมาอีกครั้ง

วันนี้ก็เป็นอีกวันที่เขาต้องโดดซ้อมบาสเกตบอลกับเพื่อนแล้วมาถ่ายรูปรอบมหาวิทยาลัยเพื่อเป็นการโปรโมต ซึ่งโปรโมตอะไรเขาก็ไม่รู้ได้แต่ทำให้มันเสร็จๆ ไปเพราะปฏิเสธไม่ได้

กีฬารดาของเขาเล่นพาเขามาด้วยตัวเอง หลังจากคุยกับทุกคนเสร็จ ท่านอธิการบดีก็คุยโทรศัพท์ต่อเรื่องงานไม่หยุด ขณะที่ปลายฟ้ากับเซนนั่งรอถ่ายรูปอยู่ หญิงสาวมองมารดาของเซนที่ดูเหมือนจะไม่มีเวลาคุยกับลูกชายด้วยซ้ำ นั่นทำให้เธอนึกถึงตัวเอง

มีพร้อมทุกอย่าง ยกเว้นเวลาจากคนในครอบครัว

"เหมือนที่บ้านปลายเลย" ปลายฟ้าพูดขึ้น

"ว่าอะไรนะ" เซนถามกลับ ที่ผ่านมาเขาไม่ค่อยได้คุยกับปลายฟ้าเท่าไรเพราะคิดว่าจะวุ่นวายหากมีคนเอาไปลือผิดๆ อีก ถึงเขาจะไม่ได้คิดอะไร แต่สำหรับผู้หญิงคงไม่ค่อยดีนัก

"แม่เซนหะยุ่งเหมือนแม่ปลายเลย ปีนี้ปลายคุยกับแม่แค่สามสิบประโยคเองนะ"

"ยังดีกว่าแม่ฉัน เขาชอบพูดคนเดียว" ทันทีที่เซนพูดจบปลายฟ้าก็หัวเราะเสียงดัง การที่เขาทำหน้านิ่งแล้วพูดแบบนี้ทำให้เธอยังรู้สึกที่น่ารำคาญ

"เอ่อ เซน แม่ต้องไปก่อนนะ" มารดาของเซนว่าก่อนจะหันมามือมาให้ปลายฟ้าแล้วเดินออกไป ความรู้สึกอันแสนจะคุ้นเคยนี้ทำให้ปลายฟ้ารู้สึกประหลาด เธอไม่ได้เป็นคนเดียวที่อยู่ในครอบครัวที่พ่อแม่ทำงานจนไม่มีเวลาให้ลูก ที่ผ่านมามีเธอเห็นแค่ครอบครัวอันอบอุ่นของกฤษฎา แต่ข้างนอกนั้นจะต้องมีคนที่เป็นแบบเธอซึ่งหนึ่งในนั้นก็คือคนตรงหน้า

"แต่แม่เซนก็ยังอุตส่าห์มาดูแลนะ" หญิงสาวว่า

"ก็เขาเป็นอธิการบดี ต่อให้เป็นคนอื่นก็ต้องแวะมาดูแลอยู่แล้ว" ชายหนุ่มยกไหล่ หากเป็นเมื่อก่อนเขาก็อาจจะรู้สึกเหงาบ้าง แต่เพราะมีเพื่อนก็เลยไม่ได้สนใจอะไรอีกแล้ว บิดาและมารดาของเขาก็งานยุ่งกันอยู่ตลอดเวลา ในหนึ่งปีอาจจะมียามวันที่ได้ทานข้าวด้วยกัน แต่จะวันไหนเขาก็เลิกรอแล้ว ปลายฟ้ายิ้มแห้งๆ ไม่ได้พูดอะไรต่อ

"เธอนะ มีเพื่อนคนอื่นอีกไหม" อยู่ดีๆ เขาก็ถามขึ้น

"เอ่อ หมายความว่ายังไง"

"คนนั้นที่ได้ทั้งสองนะ เพื่อนกันใช่ไหม"

"คริสซี่เหรอ ใช่ เป็นเพื่อนกันมาตั้งแต่จำความได้ แม่เราก็เป็นเพื่อนกัน" ปลายฟ้าเล่าด้วยรอยยิ้ม นอกจากกฤษฎาเธอก็ไม่มีเพื่อนสนิทที่ไหนอีก

"อ่อ" เขาตอบสั้นๆ

"ใช่ ปลายฟ้าจะถามเซนนานแล้ว ไปเจอใบคำร้องย้ายสาขาของปลายที่ไหนเธอ"

"ที่พื้น มันขาดอยู่ก็เลยเอามาต่อ แต่ตอนนี้ไม่ได้ย้ายแล้วนี่" เซนว่า การที่เธอเป็นตัวแทนของสาขามาประกวดก็แสดงว่าอีกฝ่ายคงไม่อยากจะย้ายสาขาแล้ว

"ความจริงที่ปลายอยากย้ายก็เพราะว่าคริสนี่นะ แต่พอมาคิดดีๆ เราก็ต้องเลือกสิ่งที่เราอยากเรียนมากกว่าตามเพื่อนสินะ"

เซนหันไปมองไบหน้าสวยที่เพื่อนของเขาซมหนักหนานี้ด้วยความสงสัย "ไม่รู้ว่าอีกฝ่ายไม่รู้จริงๆ หรือว่าแค่แกล้งทำเป็นไม่รู้ แต่ก็เอาเถอะ เขาไม่ได้มีส่วนได้ส่วนเสียอะไรกับเรื่องนี้อยู่แล้ว คำเตือนเล็กน้อยนั้นเขาก็บอกไปแล้ว หากอีกฝ่ายไม่เชื่อก็ไม่มีประโยชน์อะไรที่ต้องพูดซ้ำ

"โอ้ยโอ้ยเซน อยู่นี่เอง เสร็จยัง" ธันวาเดินလာเข้ามาโดยลืมหูลืมตา ปลายฟ้าก็นั่งอยู่ด้วย พอหันไปเจอสาวสวยธันวาก็ชะงัก เขาไม่ควรมา ให้เธอเห็นในสภาพสวมชุดซ้อมบาสเกตบอลเหงื่อไหลโซมกายแบบนี้

"ยังไม่เสร็จ" เซนตอบ แต่ดูเหมือนว่าอีกฝ่ายจะไม่ได้สนใจฟังเสียแล้ว

"สวัสดิ์ครับ ปลายไซ้ไหมครับ" เสียงของธันวาลงลงทันที

"คะ แล้วคุณ..."

"เรียกธันก็ได้ครับ เป็นเพื่อนเซน เล่นบาสครับ อีกไม่นานจะมีแข่งไปดูได้นะครับ" ท่าทางก้อร่อก้อติกของเพื่อนทำให้เซนส่ายหน้าเบาๆ ก่อนจะหยิบแก้วน้ำขึ้นมาดื่มน้ำฆ่าเวลา

ปลายฟ้าพูดด้วยตามมารยาท ตอนที่อยู่กับภรรยาส่วนใหญ่ไม่มีใครกล้าเข้ามาคุย อาจจะเป็นเพราะทุกคนกลัวเพื่อนของเธอ ปลายฟ้าเองก็ไม่รู้ว่าภรรยาน่ากลัวตรงไหน

"อยู่ที่มบาสกันหรือ เมื่อก่อนพี่ชายปลายก็ชอบเล่น เคยสอนปลายเล่นด้วย แต่ปลายไม่เก่ง" ปลายฟ้านึกถึงตอนที่ภรรยาสอนเธอกับภรรยาเล่นบาส มีผู้หญิงที่ไหนชอบกีฬาหนักๆ แบบนั้นกัน แต่ก็อีกนั่นแหละ เพราะเธอไม่มีอะไรทำก็เลยต้องเล่นด้วย ได้ยินภรรยาชมว่า

เธอเล่นเก่งกว่ากฤษราก็ยังรู้สึกมีแรงฮึดที่จะเล่น

"อ้า ปลายนะหรือเล่นบาส" ธันวาทำหน้าตาตกใจ

"เล่นกีฬาไม่ได้ฆ่าคนตาย ทำไมต้องตกใจขนาดนั้น" เซนพูดขึ้น

"โธ่ตอบอย นึกมนุษย์เขาคูยกัน อย่าเพิ่งแทรก"

พอธันวาพูดจบปลายฟ้าก็หัวเราะเสียงดังจนทุกคนหันมามอง แม้แต่เสียงหัวเราะก็ยังสวย ถึงจะดังไปหน่อยก็ตาม เป็นครั้งแรกที่หญิงสาวรู้สึกของตัวเองเริ่มสนุกที่ได้รู้จักคนโน้นคนนี้ บางทีการที่ต้องแยกกับกฤษราก็อาจจะเป็นเรื่องที่ดีเหมือนกัน

"เอ่อ จริงๆ เราเป็นผู้ชายที่ตลก แต่ก็ไม่ได้ตลกแบบนี้ตลอดนะ บางมุมก็มีเท่ๆ บ้าง เอาอย่างนี้สิ ไว้ว่างๆ ลองไปเล่นบาสด้วยกันบ้าง" อันที่จริงธันวาก็นึกไม่ออกว่าการเล่นบาสเกตนับกับผู้หญิงสวยๆ มันจะเป็นยังไง อาจจะต้องอ่อนข้อให้หรือว่าอาจจะแกล้งโยนไม่เข้าห่วง มีหลายอย่างที่เขากังวลอย่างเช่นเรื่องที่จะทำให้ปลายฟ้าบาดเจ็บ

"ทำไมเรียกเซนว่าโธ่ตอบอยล่ะ" ปลายฟ้าถาม

"ก็มันพูดไม่เหมือนคนนี่ สังเกตดีจ"

"จริงด้วย แต่ตลกดีนะ"

ดูเหมือนว่าปลายฟ้าจะเป็นคนเข้ากับคนง่ายไม่เหมือนที่ตัวเองคิดเอาไว้ตอนแรก เมื่อตัดสินใจที่จะไม่ย้ายสาขาแล้วเธอก็พยายามจะเข้ากับเพื่อนที่เรียนสาขาเดียวกันให้ได้ ก็เลยพอจะมีเพื่อนอยู่บ้าง

แต่ก็ยังไม่มีเพื่อนผู้ชาย นี่เป็นครั้งแรก

หลังจากวันนั้นไม่กี่วันธันวาก็นัดให้ทุกคนมาเล่นบาสด้วยกัน และแน่นอนว่ามีปลายฟ้าด้วย ทุกคนเกร็งกันหมดยกเว้นเซน แต่แทนที่จะต้องอ่อนข้อให้ปลายฟ้า หรือแกล้งโยนลูกให้ไม่ลงห่วง พวกเขากลับมีความเครียดอย่างอื่นขึ้นมาแทน

เครียดว่าจะแย่งบอลจากหญิงสาวยังงี้ ไหง่คนสวยเล่นบาสโครตเก่ง!

"ไอ้ธัน ปลายเป็นทีมชาติปะวะ ดูดิขนาดวิ่งตั้งนานยังดูไม่เหนื่อย" นิกก็พูดขึ้น ก่อนหน้านั้นเขาจำไม่ได้แล้วว่าตัวเองใจเต้นแรงด้วยความตื่นเต้นแค่ไหน แต่ตอนนี้กลับรู้สึกเหนื่อยจนหัวใจแทบหยุดเต้น ทั้งธันว่า ธนดล และเขานั่งอยู่บนพื้นข้างสนามเพื่อดูปลายฟาดกับเซนเล่นกันสองคนแบบวันออวัน

"เก่งนะ สามคนนั่นหมอบไปแล้ว" เซนว่า

"เมื่อก่อนปลายเล่นบ่อย แต่หลังๆ เปลี่ยนมาชกมวย แบบพิตเนสนะ 'ไม่ได้จริงจิงอะไร' ปลายฟ้าว่า พอฤดูฝนเข้าเรียนมหาวิทยาลัยก็เลยไม่ค่อยมีเวลามาลเล่นกับเธอและกฤษฎาอีก เธอจึงหากิจกรรมอย่างอื่นทำแทน

"พอแค่นี้ก่อนเถอะ ฉันต้องกลับบ้านแล้ว"

"โอเค" ปลายฟ้าว่า

เซนเดินไปที่กระเป๋ของตัวเองพร้อมกับปลายฟ้า เขาหยิบผ้าขนหนูขึ้นมาเช็ดเหงื่อ เห็นหญิงสาวหยิบน้ำมาดื่มแล้วก็เก็บลงไปในกระเป๋ารูตชิปเตรียมจะสะพาย

"เหงื่อเธอออกเยอะเลย เอานี้เช็ดก่อนดีกว่า" ชายหนุ่มพูดขึ้นมาพร้อมกับหยิบผ้าขนหนูอีกผืนในกระเป๋ของเขาเช็ดที่ข้างลำคอของอีกฝ่าย ดูแล้วอาจจะเป็นการกระทำที่ไม่เหมาะสมเท่าไร เหมือนกับเขาพยายามจะแตะอึ้งผู้หญิง แต่ปลายฟ้ากลับไม่รู้สึกละอายนั้น สายตาของเขาไม่ได้มีเจตนาแอบแฝง กลับหมายถึงความอย่างที่พูดจริงๆ

"อะ...ขอบคุณมาก" ปลายฟ้ากล่าวขอบคุณเสียงสั้น ใจเธอเต้นแรงไปหมด หญิงสาวจำไม่ได้ด้วยซ้ำว่าวันนั้นเดินออกมาด้วยสีหน้ายังงี้ รู้แต่ว่าตั้งแต่วันนั้นไม่ว่าจะเห็นเซนที่ไหนเธอก็ไม่กล้าสบตาอีกเลย

ความอึดอัดนี้ทำให้ปลายฟ้ารู้สึกเหมือนกำลังหายใจไม่ออก เธอต้อง

ระบายให้ใครสักคนฟัง แต่เพื่อนที่เรียนด้วยกันก็ไม่สนิทกันมากพอ ดังนั้นจึงกลายเป็นกฤษฎาที่ต้องฟังเรื่องของผู้ชายนิรนามคนนี้ ตอนแรกกฤษฎาก็สงสัยอยู่ว่าคนที่ปลายฟ้าเล่าคือใคร

แต่สมองอันชาญฉลาดของเธอนั้นประมวลความน่าจะเป็นออกมาได้แค่คนเดียวก็คือคนที่เธอสงสัยในตอนแรก ฟังดูแล้วน่าจะเป็น...เซน

"เป็นเรื่องของเพื่อนของเพื่อนนะ แล้วคริสชี้ว่าไง"

"ไม่ว่ายังไง ถ้าชอบก็บอกเขาไปสิ" กฤษฎาแนะนำ ดีเลย ชอบเข้าไปชอบให้มากๆ เวลาผัดหวังจะได้รู้สึกว่าการที่ไม่ได้ตั้งใจสักเรื่องมันเป็นยังไง

"แต่เพื่อนของปลายฟ้าอายมาก"

"ถ้าอย่างนั้นก็ตั้งใจเถอะ ปลายฟ้าบอกว่าผู้ชายคนนั้นเขาดีมาก คนแบบนั้นผู้หญิงติดเยอะแฉะ"

"แต่เขาก็ดูไม่เจ้าชู้เลยนะ"

"ปลายฟ้ารู้หรือว่าเพื่อนชอบคนไหน" กฤษฎาแก้งถาม ยิ่งเห็นปลายฟ้าเอียงอายก็ยิ่งแน่ใจ ตอนนี้ไพรชยาในตัวของเธอกำลังโหมกระหน่ำอย่างบ้าคลั่ง ทั้งตื่นเต้นและดีใจที่สุดในที่สุดก็มีเรื่องน่าสนใจมาให้เธอซะนี่ ปลายฟ้าอีกเรื่อง แม้ว่าตนเองก็ไม่ได้มีประสบการณ์ด้านความรักอะไรมาก่อน แต่ยังไงเรื่องนี้เธอก็คิดว่าตัวเองต้องไวกว่านางฟ้าแสนสวยอย่างปลายฟ้าแน่นอน

"ไม่รู้หรอก ก็ฟังจากที่เพื่อนเล่า" ปลายฟ้าว่า

"เป็นคนดีขนาดนั้นถ้าไม่รีบก็อาจจะโดนแย่งก็ได้นะ" จะถือว่าเป็นการประกาศสงครามโดยที่อีกฝ่ายไม่รู้เรื่องด้วยก็ได้ แต่ยังไงก็ตามหลังจากนี้เธอต้องไปหาวิธีที่จะแย่งผู้ชายคนนั้นมา หรืออย่างน้อยก็ทำให้ปลายฟ้าไม่สมหวัง

"ทำไมช่วงนี้คริสชี้ชอบทำท่ากัดปากแบบนั้นบ่อยจัง ไม่เจ็บหรือ"

"โหะๆๆ มันเป็นสไตล်นะ ปลายฟ้าไม่เข้าใจหรอก"

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160625123.html>